

ACTUACIONS PÚBLIQUES
PER PROTEGIR EL CATALÀAntoni Milian
i MassanaCatedràtic de dret administratiu
de la UAB

Política lingüística?

L'article *Una política transversal*, publicat fa unes setmanes en aquest diari pel secretari de Política Lingüística, em va deixar perplex. Si l'he entès bé, l'autor, tot i parlar de la transversalitat, hi defensa que la secretaria de Política Lingüística no ha d'immiscir-se en les determinacions i en les activitats lingüístiques específiques que, en l'àmbit de les seves competències materials, adoptin els altres departaments del govern de la Generalitat. Segons ell, ha de limitar-se pràcticament a fer una planificació general i plans sectorials. Ho raona posant com a exemple la anormalitat que suposava el paper que van haver d'assumir els mestres de català durant la Transició i l'inici de la democràcia, que consistia a haver de cobrir totes les mancances lingüístiques alienes. Aquest fonament, però, falla en la base, perquè barreja coses de natura diferent.

NO POT COMPARAR-SE LA TASCA individual dels mestres en el si de l'organigrama escolar amb les funcions d'un òrgan administratiu dins de la complexa organització administrativa, en què les relacions intraorgàniques tenen un règim jurídic i una dimensió política que manquen en les relacions escolars, com fàcilment salta als ulls. Precisament, la decisió de convertir l'antiga direcció general de Política Lingüística en secretaria va ser adoptada per dotar de més rang aquest òrgan i, d'aquesta manera, conferir-li més autoritat davant dels altres òrgans administratius. I és que la secretaria de Política Lingüística hauria, per exemple, de poder informar dels projectes normatius dels diferents departaments per verificar i controlar si tenen en compte les exigències que deriven de l'oficialitat de la llengua catalana. Fins i tot opino que hauria estat útil haver atribuït al titular de la secretaria un tractament singular, que el fes membre del consell tècnic, òrgan col·legiat format principalment pels secretaris generals dels departaments, que s'encarrega de fer l'anàlisi i l'estudi de les disposicions i els afers que han de ser sotmesos a l'aprovació del govern. Justament, un protagonisme com aquest encara és més justificat en un govern de coalició com ho és l'actual.

UN ALTRE CONTINGUT DE L'ARTICLE que considero esbiaixat és l'afirmació que l'ús de la llengua del malalt per part dels professionals de la sanitat afavoreix que millori més aviat. Em sembla una afirmació molt dubtosa, que com a mínim hauria

xavierporrata.com
XAVIER PORRATA

“Som davant d'una política lingüística massa invertebrada i balderejant, tot el contrari del que escau a la situació encara precària de la llengua catalana”

d'anar acompanyada dels estudis científics i acadèmics solvents que, en tot cas, la sostenen. Tanmateix, malament si resultava certa, perquè la sanitat pública del nostre país no és precisament, malgrat els esforços, un exemple de respecte dels drets lingüístics del catalanoparlant, vist que prolifera l'atenció en castellà, sigui quina sigui la llengua que empli el pacient. Tant si és certa aquella teoria com si no ho és —allò que, en canvi, sí que és cert és l'efecte guaridor d'un tracte atent, amable i correcte (cosa que, en general, ja fan els professionals de la sanitat del nostre

país)—, els serveis sanitaris (singularment els hospitalaris) constitueixen precisament un dels exemples que posen en relleu la conveniència que la secretaria de Política Lingüística estengui les funcions més enllà del clos reduït del seu departament. I això per tal de fomentar, supervisar i controlar el respecte a l'oficialitat del català per part de tots els departaments de l'administració de la Generalitat i dels organismes públics que en depenen. Tornant a l'àmbit sanitari, el que cal garantir-hi és la comunicació i comprensió servei/pacient en les dues llengües oficials.

NO ENDEVINO LA POLÍTICA lingüística actual, si no és el *laissez faire, laissez passer*, amb alguna dosi de foment. Com a mesura de foment, es destaca certament l'impuls donat al programa del Voluntariat per la Llengua (les anomenades parelles lingüístiques), en el qual intervenen entitats que vetllen per la llengua catalana, i que té un èxit reconegut, tal com recordava ahir en aquestes pàgines el president del Parlament de Catalunya. En general, tinc la impressió que la política lingüística s'ha mudat per donar una embranzida forta al multilingüisme. Tenim la Casa de les Llengües, i benvinguda sigui, però, ai las, a casa meva, al meu país, haig d'abandonar la llengua pròpia per fer-me entendre. No dubto del valor del multilingüisme, que cal potenciar; ara, cal que vagi acompanyat de mesures efectives que garanteixin la comprensió i l'ús de la llengua del país. Per aconseguir-ho no n'hi ha prou amb les parelles lingüístiques, ni amb el model escolar de conjunció lingüística, avui el pilar més sòlid per salvaguardar el català.

SOM DAVANT D'UNA POLÍTICA LINGÜÍSTICA massa invertebrada i balderejant, tot el contrari del que escau a la situació encara precària de la llengua catalana. S'ha dit que la causa de l'absència d'una política lingüística ambiciosa cal cercar-la en els continuats canvis dels responsables de la secretaria aquests darrers anys. Certament, n'és una. Tanmateix, sembla haver-n'hi una altra: la manca de fonaments sòlids, de discursos de gruix, que permetin edificar una política lingüística eficient, allunyada d'argumentacions inapropiades o irrisòries. Els nostres poders públics tenen el deure de garantir els drets lingüístics dels castellanoparlants i els dels catalanoparlants; els dels uns, però també els dels altres. No es tracta, doncs, només d'una qüestió de voluntat política, que, per cert, no sempre és perceptible.

VOLTA D'HORITZÓ

La raça del candidat Obama

J.J. Navarro
Arisa

La raça encara és un factor que compta molt a la política interior de la primera potència mundial. A les eleccions presidencials d'aquest any es decidirà, entre d'altres coses, si un afroamericà pot ocupar la Casa Blanca, i aquest és, de moment, un horitzó problemàtic. Tot-hom que hagi visitat aquell país, ni que sigui breument, sabrà que hi ha barreres racials que són subtils, però poderoses. Obama sosté que sí que es poden superar aquestes barreres, però fins ara els vots expliquen una altra història.

Un dels elements del debat electoral d'enguany és veure si la llarga lluita dels afroamericans per la igualtat ha quallat prou com per eliminar la barrera que la presidència representa per a un candidat d'aquesta raça. I en aquest sentit, Barack Obama té problemes, perquè fins i tot a les dues eleccions primàries que ha guanyat fins ara (a Iowa i a Carolina del Sud), els seus votants han estat majoritàriament negres, i només el 25% de la població blanca li ha donat el seu vot. Així, la votació del dimarts que ve, el Superdimarts, s'anuncia particularment renyida.

Si Barack Obama no aconsegueix superar aquesta barrera, la seva rival Hillary Clinton podria sortir-hi guanyant, però el més probable és que la divisió racial dels electors demòcrates jugui a favor dels candidats republicans. D'entrada, ningú li dona possibilitats, però el candidat John McCain podria beneficiar-se de les dificultats dels seus adversaris per elegir un candidat negre o una dona. McCain, sòlid i respectat entre els conservadors més establerts, podria aparèixer com un successor adient per a George Bush, sense arrossegar la seva impopularitat. Si és així, els republicans encara tenen alguna possibilitat de conservar la presidència.

j.j.navarro.arisa@hotmail.es

LES ELECCIONS DEL MARÇ

Alfons Quintà

Advocat i periodista

Caixa dels trons oberta a Perpinyà

El que acaba de passar a Perpinyà ho expressa un poema de Francesc Vallverdú: “Hi ha moments/ absorbents/ Hi ha moments que ho són tot”. Ho és la revelació periodística que de segon a la llista municipal socialista per l'Ajuntament de Perpinyà hi havia un personatge que havia pres part, com a figura molt destacada, en les

activitats polítiques de la dreta feixistitzant espanyola, a Madrid. Entre altres, en un acte d'homenatge als morts de la legió Còndor nazi i de la Divisió Azul franquista.

ERC i el partit comunista francès, amb 4 i 12 candidats cadascun a la llista, no van reaccionar. La socialista cap de llista, Jacque-

line Amiel-Donat, va acusar els que ho van revelar de “feixistes” i afirmar que el seu pare havia format part de les Brigades Internacionals.

Ara la pilota ha rebotat i segurament ho estarà fent durant algun temps. Tot indica que l'esquerra de la trencadissa ha rebut una immensa clatellada a Cata-

lunya Nord. Per tant, la reelecció de l'actual alcalde de Perpinyà, Joan Pau Alduy, sembla més que segura, el març que ve. Sondejos anteriors a aquell descobriment ja el situaven prop de la majoria absoluta.

En canvi, hi ha molts núvols pel que fa al clan de poder socialista, encapçalat pel president del Consell

General dels Pirineus Orientals, Christian Bourquin. Apareix com el responsable d'una immoralitat. S'ha obert la caixa dels trons sobre una gestió horrible que, si es pot conèixer, pot enterrar-lo políticament. Seria la culminació d'un moment realment absorbent, que diria Vallverdú, i també alliberador.